

РЕШЕНИЕ

№ 17619

гр. София, 28.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 46 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ

при участието на секретаря ЙОРДАНКА Г. ЦИКОВА
като разглежда докладваното от КРАСЕН ПЛ. ВЪЛЕВ Гражданско дело № 20231110138782 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба на ЮЛ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес срещу С. С. Г., ЕГН: *****, с адрес: адрес, с която се моли съда да приеме за установено спрямо ответника, че дължи на ищеца сумите:

-871.30 лева - главница по Договор за паричен заем №418187/08.05.2020 г.,

-515.84 лева- обезщетение за забава за периода от 29.09.2020 г. до 31.03.2023 г.- датата на подаване на заявлението в съда.

-Законна лихва за забава от датата на подаване на заявлението/ 31.03.2023 / до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №17103/2023 г. на СРС

Ищецът твърди, че на 08.05.2020 г. между ЮЛ, като заемодател и С. С. Г. като заемател е сключен договор за паричен заем №418187, при спазване разпоредбите на Закона за задълженията и договорите и Закона за потребителския кредит. Съгласно сключения договор за паричен заем, заемодателят се е задължил да предостави на Заемателя под формата на заем парична сума в размер на 1600 лв., представляваща главница и чиста стойност на заема отбелязана в Договора в поле „размер на отпуснатия заем“.С полагането на подписа си на договора за паричен заем, заемателят, е удостоверил, че е получил заемната сума в брой от представител на заемодателя. Страните са постигнали съгласие договорната лихва по заема да бъде в размер на 380.83 лв. Така, страните са договорили обща стойност на плащанията по заема да бъде в размер на 1980.83 лв., която е платима на 10 броя месечни

погасителни вноски, 3 бр. в размер на 53.40 лв. и 7 бр. в размер на 260.09 лв., при първа погасителна вноска 08.06.2020 г. и последна погасителна вноска с падеж на плащане 08.03.2021 г. Съгласно Общите условия, действащи по време на сключване на Договора, в случай че Заемателят забави плащането на дължима погасителна вноска, същият дължи на Заемодателя обезщетение в размер на законната лихва за забава върху неплатената главница за всеки ден просрочие, считано от датата на настъпване на забавата до окончателното изплащане на дължимите по договора суми. На основание цитираните по-горе разпоредби на длъжника е начислено обезщетение за забава в размер на 515.84 лв. за периода от 29.09.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда

Сочи се, че на 14.06.2022 г. е подписано Приложение № 1 към Договор за покупко-продажба на вземания (цесия) от дата 26.08.2021 г. между ЮЛ, ЕИК *** и ЮЛ, ЕИК ***, по силата на което вземанията на ЮЛ срещу С. С. Г., произтичащи от Договор за паричен заем № 418187 от дата 08.05.2020 г. са прехвърлени изцяло с всички привилегии, обезпечения и принадлежности, включително и всички лихви на дружеството - кредитор. Общите условия по договора за заем съдържат изрична клауза, която урежда правото на кредитора да прехвърли вземането си в полза на трети лица. Длъжникът е уведомен за станалата продажба на вземането от името на ЮЛ, чрез пълномощника ЮЛ, с Уведомително писмо с изх. № УПЦ-П-СТК/418187 от дата 21.06.2022 г., изпратено с известие за доставяне. Копие от уведомлението за извършената цесия от страна на ЮЛ чрез ЮЛ с изх. № УПЦ-П-СТК/418187 от 14.06.2022 г. се прилага и към исковата молба.

Прилагат се писмени доказателства.

Претендират се разноски.

В срока по чл. 131 ГПК ответната страна е депозирала отговор на исковата молба, с която исковете се оспорват като неоснователни.

Оспорва се да е налице действителен договор за цесия, сключен между ЮЛ и ЮЛ. Сочи се, че в представения по делото рамков договор за цесия и приложенията към него, липсва уговорена насрещна престация, при което се налага извода, че между страните не е постигнато съгласие по съществена клауза от договора, каквато е клаузата, касаеща цената на вземането. Сочи се, че цесията не е породила действие, като същата се явява недействителна спрямо доверителя ми, тъй като не индивидуализира прехвърленото вземане и липсва посочване на цена на прехвърлянето

Оспорва се наличието на валидно облигационно правоотношение между кредитното дружество и ответника, въз основа на което да се претендира процесната сума.

Поддържа се, че процесният договор за кредит е нищожен, поради нарушение разпоредбите на Закона за потребителските кредити- ал. 1, т. 10 от ЗПК. Твърди се, че в процесния договор не са взети предвид всички допускания и не са посочени компонентите, включени в годишния процент на разходите. Сочи се, че в посочения ГПР не е включен като разход неустойката, уговорена в процесния договор за кредит, което е в противоречие с

изискването на чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Излагат се доводи и за нарушение на разпоредбата на чл. 11, т. 12 от ЗПК, чл. 11, ал. 1, т. 20, 23 и 24 ЗПК.

Поддържа се, че уговореният в договора лихвен процент от 40,05% е в противоречие с добрите нрави, което води до недействителност на договора.

Излагат се аргументи, че при установена недействителност на процесния договор за кредит - предявеният иск следва да бъде отхвърлен изцяло – в това число и за претендираната главница. Недопустимо е присъждането на претендираната сума на основание различно от търсеното, тъй като в случая е налице произнасяне на съда по нещо различно от поисканото, което от своя страна води до недопустимост на съдебния акт.

Твърди се, че част от вземанията са погасени по давност. Тъй като всяка погасителна вноска по кредита е със самостоятелен падеж.

Софийският районен съд, като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Между ЮЛ в качеството на заемодател и С. С. Г. в качеството на заемател е сключен Договор за паричен заем №418187 от 08.05.2020 г., по силата на който е отпуснат заем в размер на 1600 лева, който е следвало да се върне разсрочено на 10 месечни погасителни вноски, три от тях в размер от 53.40 лева и 7 от тях в размер от 260.09 лева, като във всяка вноска е включена част от дължимата лихва и главница. Крайният срок на договора е 08.03.2021 г. Уговорен е годишен лихвен процент в размер на 40.05 % и годишен процент на разходите в размер на 47.7 %.

Според чл.6 от договора, той следва да бъде обезпечен с поне две от посочените обезпечения, а именно: 1. Банкова гаранция или 2. поръчител, отговарящи на условията на чл.9, ал.2 от Общите условия към договора. В чл.9, ал.2 от ОУ е конкретизирано, че поръчителството следва да е на едно или две физически лица, които отговарят кумулативно на следните условия: имат осигурителен доход общо в размер на най-малко 7 пъти размера на минималната работна заплата за страната; в случай на двама поръчители, размерът на осигурителния доход на всеки един от тях трябва да е в размер на поне 4 пъти минималната работна заплата за страната; не са поръчители по други договори за заем, сключени със заемодателя; не са заематели по сключени и непогасени договори за заем, сключени със заемодателя; нямат кредити към банки или финансови институции с класификация, различна от Редовен, както по активни, така и по погасени задължения, съгласно справочните данни на ЦКР към ***; да представят служебна бележка от работодателя си или друг съответстващ документ за размера на получавания от тях доход. Банковата гаранция пък следва да е безусловна, издадена от лицензирана в *** търговска банка, за период включващ от сключване на договора за заем до изтичане на 6 месеца след падежа на последната редовна вноска по погасяване на заема и обезпечаваща задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за заем, включваща договорената главница и лихва.

Според чл.8 от договора, заемателят декларира, че му е известно и се счита за

уведомен, че в случай, че не предостави договореното в чл.6 в тридневен срок от сключването му или предоставеното обезпечение не отговаря на условията, посочени в чл.9, ал.2, т.1 и т.4 от ОУ, заемателят дължи на заемотателя неустойка в размер на 1779.17 лева, с начин на разсрочено плащане, подробно посочен в Приложение № 1 към договора.

Представено е Приложение № 1 към договора- погасителен план видно от който дължимата месечна вноска е в размер на 376 лева, съставена както от вноска в размер на 53.40 /260.09 лева /съдържаща част от главницата и възнаградителната лихва/, така и от вноска в размер на 322.60/115.91 лева- неустойка по чл. 8 от договора.

По делото е назначена съдебно-счетоводна експертиза, вещото лице по която – В. П. е представила писмено заключение, поддържано в съдебно заседание и прието по делото. Вещото лице се е запознала с представените по делото доказателства и е изисквала от ЮЛ чрез ЮЛ -Движение - начисления и плащания по партидата на Договор за паричен заем № 418187 /08.05.2010 г. на дневна база и от счетоводството на ЮЛ - Справка за начислени лихви, проверка за платени суми и задължения след датата на цесията - 14.06.2022г. Установено е, че сумата по процесния договор за заем е усвоена на дата 08.05.2020г. Постъпили са плащания в общ размер от 3070.40 лева, с които са погасени: неустойката - 1779.17 лв., дължимата възнаградителна лихва в размер на 380.83 лв. и част от дължимата главница - 728.70 лв. Остава дължима главница в размер на 871.30 лв. / 1600.00-871.30/.

На въпроса какъв е реалния ГПР по кредита при включване на клауза за неустойка при непредставяне на обезпечение по чл. 9, ал. 2 от договора в размер на 1779.17 лева вещото лице е посочило, че за определяне размера на ГПР съгласно нормативно установената формула в Приложение № 1 към чл. 19, ал. 2 от ЗПК, следва размерите на платените разходи /лихва и неустойка / да бъдат преизчислени на годишна база - за 365 дни. ГПР съгласно условията на договора, при включване на сумата за неустойка, в размер на 1 779.17 лв., е в размер на 541.97%.

Представено по делото е копие на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания(цесия) от 26.08.2021 г., сключен между ЮЛ –цедент и ЮЛ–цесионер. Представено е и извадка от Приложение № 1 към него от 14.06.2022 г., с което ЮЛ е прехвърлило вземането си към различни длъжници, индивидуализирани в приложението. Видно от същото е цедирано вземане под №69 по договор с №418187 с длъжник С. С. Г. за сумите от 871.30 лева- оставаща главница, 453.78 лева- остатък от лихва за просрочие или общо сума в размер на 1325.08 лева.

Представено е и пълномощно, с което цедентът ЮЛ е упълномощил цесионера ЮЛ да уведоми от името на цедента всички длъжници по всички вземания на дружеството, които то е цедирало съгласно на Рамков договор за продажба и прехвърляне на вземания(цесия) от 26.08.2021 г.

По делото е представено и едно уведомително писмо с адресат ответника С. С. Г., с които заемотателят ЮЛ чрез ЮЛ го уведомява за извършеното на 14.06.2022 г., в полза на ЮЛ прехвърляне на вземанията си по договора за кредит.

Не са представени доказателства това уведомително писмо да е връчено на ответника преди завеждане на делото, като видно от представеното копие от пощенски плик, пратката се е върнала като непотърсена. Независимо от това уведомителното писмо е връчено, ведно с исковата молба, в която са направени изявления за уведомяване за цесията.

Установява се от приложеното ч.гр.д. №17103/2023 г. на СРС, че по заявление от цесионера ЮЛ, против ответника е издадена Заповед за изпълнение по чл.410 ГПК № 10420/10.04.2023 г. за изпълнение на парично задължение за сумата от 871,30 лева (осемстотин седемдесет и един лева и 30 стотинки), представляваща главница по Договор за

паричен заем №418187/08.05.2020 г., ведно със законна лихва за период от 31.03.2023 г. до изплащане на вземането, сумата 515,84 лева (петстотин и петнадесет лева и 84 стотинки), представляваща мораторна лихва за период от 29.09.2020 г. до 31.03.2023 г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав на Софийският районен съд достига до следните правни изводи:

Правната квалификация на предявените иски е чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД във вр. чл. 9 ЗПК и чл. 86 ЗЗД във вр. с чл. 422 ГПК във вр. чл. 415 ГПК.

Предявеният установителен иск по чл.422 от ГПК е допустим предвид издадената в полза на ищеца заповед за изпълнение по реда на чл.410 ГПК, която е връчена на длъжника, който е подал възражение по чл. 414 от ГПК, а исковата молба е предявена в едномесечния срок по чл.415, ал.1 от ГПК.

От представените по делото писмени доказателства се установява, че „ЮЛ и ответника С. С. Г. са били в облигационни отношения, възникнали по силата на договор за потребителски кредит. Спрямо този договор се прилагат разпоредбите на ЗПК и ЗЗП. Ответникът е усвоил изцяло сумата от 1600 лева, което се установи от изводите на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза. Доколкото крайният падеж на договора-08.03.2021 г. е настъпил всички вземания по договора са изискуеми.

С цесията кредиторът прехвърля вземането си на трето лице. За да е налице сключен договор за цесия и вземането да премине върху третото лице е достатъчно постигане на съгласие между него и кредитора. Приемането на цесията от длъжника и неговото участие при сключването на договора не е необходимо. За да породи действие по отношение на длъжника, цесионният договор следва да му бъде съобщен от предишния кредитор - чл. 99, ал. 3 и ал.4 от ЗЗД. Установеното в чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента има за цел да обвърже длъжника с договора за цесия и да го защити срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение. Уведомяването създава достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на стария кредитор и гарантира точно изпълнение на задължението му спрямо лице, легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 от ЗЗД. Това не означава, че предишният кредитор няма право да упълномощи новия кредитор да извърши съобщението до длъжника, като негов пълномощник, каквото е налице в настоящия случай, предвид приложените към договорите пълномощни. Съгласно разпоредбата на чл. 36 от ЗЗД представителната власт възниква по волята на представлявания, като нейният обем се определя според волеизявлението на упълномощителя /чл. 39 от ЗЗД/ и не са предвидени никакви изрични ограничения посредством императивни правни норми на тази власт, свързани с уведомяването за цесията. По силата на принципа за свобода на договаряне няма пречка старият кредитор да упълномощи новия за извършване на уведомлението. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 от ЗЗД. Предвид изложеното, установеното в чл. 99, ал. 4 от ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото задължение, т.е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Ненадлежното уведомяване или липсата на такова, за прехвърляне на вземането, би имало значение, само при условие, че ответникът е платил своето задължение по договора за кредит. В случая, няма твърдение че ответникът е платил преди връчване преписа от исковата молба на различно от цесионера-ищец лице. Не се твърди по делото да е извършено плащане на стария кредитор /цедента/, в който случай неуведомяването на длъжника за извършената цесия би имало значение.

Още с Решение № 123 / 24.06.2009 год. по т.д.№ 12 / 2009 год. на II т.о. на ВКС е прието, че уведомление, изходящо от цедента, но приложено към исковата молба на цесионера и достигнало до длъжника със същата , съставлява надлежно съобщаване за цесията, съгласно чл. 99 ал.3 пр. първо ЗЗД, с което прехвърлянето на вземането поражда

действие за длъжника, на основание чл.99 ал.4 ЗЗД. Същото следва да бъде съобразено като факт от значение за спорното право, настъпил след предявяване на иска, на основание чл. 235 ал.3 ГПК. В този смисъл е константната практика на върховната инстанция: Р. № 3/16.04.2014 г., т. д. № 1711/2013 г., I т. о., Р. № 78/09.07.2014 г., т. д. № 2352/2013 г., II т. о., Р. № 114/07.09.2016 г., т. д. № 362/2015 г., II т. о., Р. № 46/25.05.2017 г., т. д. № 572/2016 I т. о. и др.

Ето защо в процесния случай с оглед доказателствата за връчване на съобщението като част от преписката към исковата молба на процесуалния представител на ответника, както и поради изричното изявление, инкорпорирано в исковата молба, е изпълнено изискването длъжникът да е уведомен за цесията. Следователно цесията на осн. чл.99, ал.4 ЗЗД е породила своето действие спрямо кредитополучателя и ищецът има качеството кредитор спрямо ответника.

Процесният договор за кредит попада в обсега на ЗПК, поради което трябва да отговаря на императивните разпоредби на този закон. Нормата на чл.11, ал.1 ЗПК ясно посочва какво следва да съдържа договорът за кредит. Според чл.22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен. Следователно част от изискванията на чл.11, ал.1 от закона, досежно съдържанието на договора, са императивни и нарушението им влече нищожност на сключения договор.

СРС намира, че в случая има нарушение на т.9 и т.10 от посочената разпоредба. В т.9 е записано, че договорът трябва да съдържа лихвения процент по кредита, условията за прилагането му и индекс или референтен лихвен процент, който е свързан с първоначалния лихвен процент, както и периодите, условията и процедурите за промяна на лихвения процент; ако при различни обстоятелства се прилагат различни лихвени проценти, тази информация се предоставя за всички приложими лихвени проценти; в т.10 е записано, че договорът следва да съдържа информация за годишния процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.

В случая в чл.8 от договора формално е уговорена неустойка за неизпълнение за задължение на ответника, но СРС намира, че фактически се дължи неустойка, а договорна лихва, представляваща допълнителна печалба на кредитора. Това е така, доколкото за да не възникне вземането за неустойка, договорът предвижда редица условия, които са кумулативно дадени, следва да бъдат изпълнени в много кратък срок, поради което е обективно трудно да бъдат покрити от заемателя. Кредиторът е дал възможност на насрещната страна в едва 3-дневен срок да му предостави поръчител, който обаче трябва да отговаря на множество изисквания – за сравнително висок осигурителен доход, да няма лоша кредитна история, да не е поръчител или заемател по друг договор. Освен това следва този поръчител да представи и надлежна бележка от своя работодател и то издадена също в много кратък срок, а именно 3 дни от деня на сключването на договора. Налагането на толкова къси срокове въобще препятства всички възможности на длъжника да реагира и да изпълни условията. Той обективно е в затруднение дори да направи опит да потърси поръчител, още по-малко да намери такъв, който следва да отговаря и на всички посочени условия. Всички тези кумулативно дадени условия навеждат на извод, че изначално е трудно, ако не и невъзможно тяхното изпълнение. Що се отнася до алтернативната опция за обезпечение, то СРС намира, че тя също поставя мъчно преодолими пречки пред заемателя. Касае се за снабдяване с банкова гаранция, обезпечаваша задължение в размер на два пъти общата сума за плащане по договора за заем, валидна от сключване на договора до изтичане на 6 месеца след падежа на последната редовна вноска. Доколкото срокът за снабдяване с такава гаранция е едва 3 дни, предвид практиката на банките по проучване на лицата,

кандидатстващи за такова обезпечение, фактически е невъзможно за длъжника да придобие такава гаранция. Налага се извод, че и двете опции по чл.6, ал.2 от договора всъщност не дават възможност на длъжника да избегне плащането на неустойка, тъй като са много трудно изпълними.

След като това е така, във всички случаи вземането за неустойка ще възникне в сферата на кредитора. Тя затова е уговорена на същата дата на която е сключен договора за кредит с Приложение №1, без да се изчака дали ще се осъществят предпоставките за възникването ѝ и представлява сигурна част от дълга, като следва да се заплаща разсрочено, на равни части, заедно с всяка погасителна вноса.

При тези трудно изпълними условия, за да не възникне задължението за неустойка, както и предвид размера ѝ от 1779.17 лева /при главница от 1600 лева/ СРС счита, че неустойката излиза извън присъщите ѝ обезпечителна, обезщетителна и наказателна функции и се превръща само в средство за обогатяването на кредитора. Ето защо тя е нищожна. Фактически не се касае за дължима неустойка, а за вземане, което се плаща заедно с вноските за главница и лихва, което вземане представлява допълнителна печалба за кредитора, освен лихвата. В конкретния случай реално е уговорена допълнителна договорна лихва, която да плаща длъжникът и която е печалба за кредитора.

След като това е така, налага се извод, че договорът за заем противоречи на част от императивните постановки на ЗПК. В случая следва да се приложи чл.21, ал.1 ЗПК, който гласи, че всяка клауза в договор за потребителски кредит, имаща за цел или резултат заобикаляне изискванията на този закон, е нищожна.

В договора трябва да се посочи размера на лихвения процент, като в конкретната хипотеза в този процент трябва да е включена и неустойката, която като неустойка е нищожна, а реално е сигурна печалба за кредитора. Следователно годишният лихвен процент няма да е 40.05%, както е записано, а следва да е по-голяма число, ако в него участва и вземането от 1779.17 лева, формално уговорено като неустойка. Нарушен е чл.11, ал.1, т.9 ЗПК, тъй като не е посочен реалният годишен лихвен процент.

Освен това, доколкото лихвата е част от ГПР, е следвало да се посочи и друг размер на ГПР, различен от този в договора. В този размер следва да участва и сумата от 1779.17 лева, изразена като процент. Това не е сторено, поради което е нарушен чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. С включването ѝ размера на ГПР става 541.97 %, надвишаващ над 11 пъти законовия максимум- 50 %, а именно представлява петдесет и четири пъти размера на законна лихва -/чл.19, ал.4 ЗПК/.

По изложените съображения, доколкото са налице нарушения на чл.11, ал.1, т.9 и т.10 ЗПК, целият договор за заем следва да бъде приет за недействителен – чл.22 ЗПК.

На основание чл.23 ЗПК, когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита- в процесния случай 1600 лева, като не дължи лихва или други разходи по кредита. Следователно потребителят в случая не дължи на заемодателя суми за договорна лихва, неустойка/макар и тя да не е част от исковата претенция/ и мораторна лихва, поради нищожността на сключения договор.

При недействителност на договора, съгласно разпоредбата на чл.23 ЗПК, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Ако тази недействителност се установи в производството по чл.422 ГПК, съдът следва да установи с решението си дължимата сума по приетия за недействителен договор за потребителски кредит, доколкото ЗПК е специален закон по отношение на ЗЗД и в цитираната разпоредба на чл.23 ЗПК е предвидено задължението на потребителя за връщане на чистата сума по кредита. Това следва от характеристиката на договора за потребителски кредит, посочена по-горе и задължението за периодичност за връщането на сумата. Ако се приеме, че установяването на дължимостта на чистата сума по получения кредит и

осъждането на потребителя за нейното връщане следва да се извърши в отделно производство, по предявен иск с правно основание чл.55 ЗЗД, то би се достигнало до неоснователно обогатяване за потребителя, предвид изискуемостта на вземането по недействителен договор, в частност при нищожен договор за потребителски кредит и позоваване от страна на потребителя на изтекла погасителна давност. Това би противоречало на принципа за недопускане на неоснователно обогатяване, в какъвто смисъл е и въвеждането на разпоредбата на чл.23 ЗПК в специалния ЗПК./ Решение № 50174 от 26.10.2022 г. по гр.д.№ 3855 по описа за 2021 г.на ВКС, IV Г.О.

В процесният случай нищожните клаузи не могат да бъдат заменени по смисъла на чл. 26, ал. 4 от ЗЗД от императивни правила досежно максимално допустимия размер на договорната лихва, нито да бъде прието, че единствено частично недействителна е клаузата за уговорената неустойка, представляваща по съществото си договорна лихва, невключена в ГЛП и ГПР.

Ако съдът изменя съдържанието на неравноправните и нищожните клаузи, съдържащи се в потребителски договор, това ще навреди на постигането на дългосрочната цел, предвидена в член 7 от Директива 93/13. Това действие на съда би способствало за премахването на възпиращия ефект, упражняван върху продавачите и доставчиците чрез самото неприлагане на такива неравноправни клаузи спрямо потребителя, тъй като продавачите и доставчиците биха останали изкушени да използват посочените клаузи, ако знаят, че дори и последните да бъдат обявени за недействителни, договорът все пак ще може да бъде допълнен в нужната степен от националния съд, така че да се гарантират интересите на тези продавачи и доставчици. / в т. см. решения от 14 юни 2012 г., Banco Español de Crédito, C-618/10, EU:C:2012:349, т. 69, от 30 април 2014 г., Kásler и Káslerné Rábai, C -26/13, EU:C:2014:282, т. 79 и от 26 март 2019 г., Abanca Corporación Bancaria и Bankia, C -70/17 и C-179/17, EU:C:2019:250/

Плащането от страна на заемателя на различни вноски общо на сумата в размер на 3074 лева в полза на заемотателя, посочено от вещото лице, следва да се съобрази от съда при постановяване на решението като правопогасяващ юридически факт. Така съдът установява, че вече е погасена чрез плащане главницата от 1600 лева- единствено дължимата сума по обявления от настоящия състав в мотивите на решението за недействителен Договор за паричен заем №418187.

Дори е налице надплащане- недължимо платена от ответника сума от 1474 лева.

Ето защо искове като неоснователни следва да бъдат отхвърлени.

На основание чл.78, ал.3 от ГПК ответника има правно на разноски. Тъй като адвокатската помощ е оказана безплатно съгласно чл. 38, ал. 1 от ЗА, възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер, определен по реда на чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения -438.71 лева. За заповедното производство възнаграждението следва да се присъди в полза на адвоката по реда на чл. 38, ал. 2 от ЗА в размер на 200 лева, определен по реда на чл. 6, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В постановеното по реда на чл.274, ал.3 ГПК определение №515/02.10.2015г. по ч.т.д.№2340/2015г. на тричленен състав на Първо ТО е посочено, че договарянето на осъществяваната от адвоката правна помощ като безплатна не се презюмира и следва да бъде установено от данните по делото, но изявленията за наличие на конкретно основание за оказване на безплатна помощ по чл.38, ал.1 ЗА обвързват съда и той не дължи проверка за съществуването на конкретната хипотеза. В този случай нарочно доказване на предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ в основното производство по делото не е необходимо да се провежда. Ако обаче противната страна твърди, че предпоставките за предоставяне на безплатна адвокатска помощ не са налице и че страните по договора за адвокатска услуга са договорили предоставяне на адвокатска

помощ без насрещно заплащане по други съображения, различни от посочените в чл.38 ЗА, тя следва да представи доказателства в подкрепа на това свое твърдение в производството по чл.248 ГПК като опровергае наличието на поддържаното основание. Такова доказване в производството не е проведено.

Мотивиран от горното и на основание чл. 235 от ГПК, Софийският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените искове от **ЮЛ**, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес **срещу С. С. Г.**, ЕГН: *****, с адрес: адрес, с правно основание чл. 79, ал. 1, предл. първо ЗЗД, във вр. чл. 240, ал. 1 и 2 ЗЗД и чл. 99 ЗЗД, във вр. чл. 9 ЗПК, във вр. с чл. 422 ГПК във вр. чл. 415 ГПК, за признаване за установено спрямо **ответника**, че дължи на ищеца сумите: **871.30 лева** - главница по Договор за паричен заем №418187/08.05.2020 г., **515.84 лева**- обезщетение за забава за периода от 29.09.2020 г. до 31.03.2023 г.- датата на подаване на заявлението в съда, **законна лихва за забава** от датата на подаване на заявлението/ 31.03.2023 / до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена Заповед за изпълнение по чл. 410 от ГПК по ч.гр.д. №17103/2023 г. на СРС.

ОСЪЖДА ЮЛ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес, **да заплати на адв. Е. К. К.**, ЕГН: *****, на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, **адвокатски хонорар в размер на 438.71 лева.**

ОСЪЖДА ЮЛ, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: адрес, **да заплати на адв. К. И. Б.**, ЕГН: *****, на основание чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата, **адвокатски хонорар в размер на 200 лева.**

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Софийския градски съд, в двуседмичен срок от връчването на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____